

i et Forhold, som ganske stemmer med hvad de bidrage overfor hinanden, saa vil den Landboforening, der hder 200 Rb., faae dobbelt saameget Tilskud af Staten som den, der kun hder 100 Rb. Derved vilde det opnaaes, at alle de 7,600 Rb. kunde uddeles, men saaledes som Forholdet hidtil har været, kan det hælde sig, at Summen ikke gaaer med, idet der er Foræninger, som ikke hde Saameget; men dette er dog ikke den væsentligste Betragtning for mig til at ønske Forholdet saaledes; den væsentligste Betragtning for mig er den, at Landboforeningerne saa ikke vide, hvad de faae, de vide kun, at de faae Noget, som staaer i et vist Forhold til, hvad de Andre hde; men naar de see, at den, der hder dobbelt Saameget som den Anden, faaer dobbelt Saameget som den Anden, maa det for dem være en Grund til at stræbe fremad, saameget som de kunne. Men jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at hvad jeg har tillådt mig at holde paa, det er accurat, hvad den nuværende Ministers Forgænger i Indenrigsministeriet ifjor selv foreslog; det hedder nemlig i det Forslag, som her blev vedtaget ifjor, i § 3: „Denne Sum fordeles mellem de landoconomiske Foreninger, der virke til Huusdyraavlens Fremme i et heelt Amtsraadsdistrikt, og stæer Fordelingen i Forhold til den Sum, enhver Forenings Medlemmer selv bidrage til Præmier“. Det er en egen Sag, at vi, hvis personlige Interesser synes at tale imod at faae 10,000 Rb. mindre, end den ærede Minister under os, dog alligevel troe at burde gaae ind derpaa; men naar vi paa den anden Side hede os fritagne for denne Øbelse, saa forekommer det mig temmelig klart, at den ærede Minister ogsaa maatte kunne gaae ind paa vor Betragtning at spare de 10,000 Rb., hvilket vil stæe, naar de særlige Hingstestuer ikke finde Sted, naar §§ 3 og 7 falde bort. — Jeg siger, at den høitærede Minister saameget mere maatte kunne gaae ind paa dette, som han har bebudet, at han vil stille et Endbringsforslag om, at Loven om 10 Mar skal høre op. Naar vi ikke strax anvende disse 10,000 Rb., saa spare vi jo i disse 10 Mar 100,000 Rb., og det er en meget betydelig Sum, med Hensyn til hvilken jeg dog vil hede den ærede Minister at tage under Overveielse, om man ikke lige-

saagodt nu strax kunde spare disse 10,000 Rb., saaledes at vi beholdt det gaaende, saaledes som det er gaaet hidtil, at der til Landboforeningerne fremdeles gives de 7,600 Rb., som efter Loven af 31te Marts 1852 hdes; derved vilde man holde denne Sag gaaende igang, som den hidtil er gaaet, og som jeg troer har været tilfredsstillende; man vil ikke styrke den Interesse, som der har vist sig hos Landboforeningerne, ved nu at tillade Amtsraadet at blande sig selv nok saalidt ind i denne Sag, hvor jeg slet ikke troer, at det hører hjemme. Jeg vilde derfor hensille til den ærede Minister, om man ikke ligesaagodt nu strax som om 10 Mar maatte kunne spare disse 10,000 Rb.

Gad: Efterat der nu har fundet saa udsærlige Forhandlinger Sted, skal jeg ikke vidtløftigt forlænge disse Forhandlinger; jeg skal i det Hele henholde mig til, hvad jeg saavel idag som tidligere har udtalt, og jeg skal saameget mere gjøre dette, som den ærede Minister jo dog nu væsentligt har forandret sit Standpunkt, siden han først talte, og siden jeg forlangte Ordet. Der er dog nogle enkelte Bemærkninger ved det Foredrag, vi først hørte af den ærede Minister, som jeg skal tillade mig at omtale med et Par Ord. Naar den ærede Minister saaledes meente, hvad ogsaa jeg havde forudsat, at han vilde gjøre gjældende, at vi skulle holde os til, hvad der engang var vedtaget af Folkethinget, og fremdeles antog at have fundet en hyderligere Bekræftelse paa sin Mening om, at det vilde stæe derved, at der ikke ved 1ste Behandling blev nebsat Udvalg, saa maa jeg oprigtigt talt tilstaae, at jeg troer, at den ærede Minister maastæe har været noget rass ved at drage denne Slutning. Saavel jeg som flere andre Medlemmer have ved Sagens 1ste Behandling saa bestemt udtalt os om vort Forhold til denne Lov, at det ikke kunde overrasse, at der blev stillet temmelig vidtgaående Forslag. At man, da Forslaget om Udvalgs Nebsættelse fremkom, ikke gik ind derpaa, var vistnok ikkun begrundet deri, at man troede, at Anstuelserne ved de foregaaende Forhandlinger vare blevne klarede saaledes, at man ikke af den Marsag behøvede at nebsætte et Udvalg, for at et saadant kunde fremkomme med bestemte Forslag. Den